



تأثیر روش توماتیس بر کاهش نشانگان کودکان با اختلال در خودماندگی

رضا شهلا

کارشناس ارشد روان‌شناسی



پژوهشگاه فنی و مطالعات فرهنگی
تأثیر روش توماتیس بر کاهش نشانگان کودکان با اختلال در خودماندگی

هدف پژوهش حاضر بررسی تأثیر روش توماتیس بر کاهش نشانگان کودکان با اختلال در خودماندگی است، که براساس روش پژوهش آزمایشی و با استفاده از نمونه‌گیری در دسترس، ۳۴ کودک با اختلال در خودماندگی از مرکز توانبخشی و نگهداری کودکان در خود مانده (به‌آرا) انتخاب و به صورت تصادفی به دو گروه مساوی ۱۷ نفری تقسیم شدند. آزمودنی‌های گروه آزمایش در ۳۰ جلسه و هر جلسه ۲ ساعت از روش صوت‌درمانی توماتیس برخوردار شدند. درحالی‌که آزمودنی‌های گروه کنترل این درمان را دریافت نکردند. به منظور بررسی میزان تأثیر روش توماتیس از آزمون گارز به عنوان پیش‌آزمون و پس‌آزمون و برای تهیه برنامه صوت‌درمانی از نیمرخ شنونده صوت‌درمانی استفاده شد. نتایج تحلیل کوواریانس نشان داد که روش صوت‌درمانی توماتیس در کاهش نشانگان کودکان در خودمانده تأثیر مطلوبی داشته است به طوری که بین گروه آزمایش و گروه کنترل تفاوت معناداری وجود دارد. بنابراین می‌توان اظهار داشت که روش توماتیس در بهبود نشانگان در خودماندگی (تعامل اجتماعی، ارتباطات و رفتار کلیشه‌ای) تأثیر به‌سزایی دارد و می‌تواند به‌عنوان یک شیوه درمانی اثربخش مورد استفاده قرار گیرد.

کلیدواژه‌ها: روش توماتیس، نشانگان، در خودماندگی، آزمون گارز.

منبع

عابدی کوپایی، محیا؛ تأثیر روش توماتیس بر کاهش نشانگان کودکان با اختلال در خودماندگی، پایان‌نامه کارشناسی ارشد رشته روان‌شناسی کودکان استثنایی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران مرکز؛ ۱۳۹۰.